

Биолошке разлике међу људима

Појављује се мишљење да међу људима постоје биолошке разлике, и да су оне непремостиве, да то има последице по начин живота људи, ако се ова „забрана“ прекрши. Овакав став може на први поглед деловати веома логично – јер против Природе, оличене у ономе што каже биолошка наука не може се ићи. Међутим, остаје да се види шта заправо значе биолошке разлике међу људима.

Они који користе такве термине сматрају под њима разлике које се генетски преносе. Такве разлике међу људима могу обухватати висину, склоност према гојењу или неким болестима, боју очију, могуће и неке карактеристике карактера. Генетско наслеђе може утицати на физичке, па и менталне и социјалне особине људи (при чему ово друго може бити дискутабилно). Тако да је генетика нешто на шта треба обраћати пажњу при избору партнера, али свакако од ње не зависи све.

Ако користимо аргументацију биологије, онда морамо кренути од тога шта је људска раса (занимљив термин) заправо биолошки. Биолошки реч је о једној врсти. *У биологији се врстом сматра групација између које је могуће укрштање, тачније преношење генетског материјала. Између различитих врста овакво преношење није могуће, што обезбеђује њихову даљу специјализацију кроз еволуцију.*

Из овога, дакле, видимо да ништа у биолошком смислу не спречава укрштање унутар једне врсте, без обзира на генетске, односно „биолошке“ разлике између припадника исте врсте. Природа је то већ уредила на свој начин. Последице су сасвим лако уочљиве. Узмимо на пример једну врсту која нам је сасвим добро позната – домаћи пас, *Canis lupus familiaris*.

Овде је човек умешао своје прсте вештачким одабирањем, тако да имамо можда највећу могућу разлику између варијетета. Ипак је то једна врста, у оквиру које је могуће мешање свих њених раса (мада би сам акт који води до мешања у неким случајевима био физички дискутабилан). Последица је јасна у понашању паса. Није уочена законитост по којој ће шарпланинац напасти пре неког мастифа, него другог шарпланинца. Он ће напасти или не другог пса, у зависности да ли осети да га овај биолошки угрожава, где долазимо на терен расподеле ресурса или онога што животиња сматра својом територијом. Напашће, или не, другог шарпланинца или мастифа, без обзира на расу. Са друге стране, мање је вероватно да ће мужјак напасти женку своје врсте (без обзира на расу) и обрнуто.

Међутим, велика је вероватноћа да ће пас напасти мачку, осим ако је одрастао међу мачкама. То је биолошки закон који у *другој врсти* види претњу по дефиницији. *Таква претња се не види међу припадницима варијетета исте врсте.* Да ли ће мачка бити нападнута од стране пса или не, поприлично је неvezано са полом мачке и пса. Тако функционишу биолошке разлике између врстама, не и биолошке разлике међу расама (припадницима исте врсте).

Човек је ипак и друштвено биће, односно биће склоно само-разматрању, свесном или несвесном. Као такав човек уочава наслеђене и остале разлике, без обзира на њихове чисто биолошке последице. Ово је друга димензија проблема, али димензија која свакако постоји.

Замислимо одељење у којем половина ученика има дуге, а половина кратке носеве, и та разлика је сасвим уочљива. Рецимо да је учитељица прџаста и да казни, без видљивог разлога, три ученика са дугим носевима. Да ли ће се онда и остали дугоноси осетити угроженим („само зато што имају дуг нос“)?! Сасвим могуће – али ово је већ функција идентитета људи, а не биологије.

Дакле, човек уочава сличности и разлике и то може правити проблем када различити људи комуницирају. Таква комуникација се иначе стално догађа, јер не постоје два физички и психички истоветна човека, то нису у потпуности чак ни близанци, могуће да ни клонови не могу бити потпуно истоветни. Које онда разлике ту почињу да доминирају? Висина,

тежина? Обично не, осим можда у најранијем добу, јер ове разлике се неутралишу због константног мешања људи који су различити на овај начин. То је један од разлога што истом простору живе људи различите висине и тежине. Други разлог је што овај фактор није искључиво наследни. Као што ни интелигенција није искључиво наследна особина. Тако да дружење глупих и паметних уопште није ретко, мада се некад сматра чудним.

Међутим, постоје разлике које су груписане географски, и често могу бити последица прилагођавања одређеним условима средине. Ове разлике се виде у боји коже – односно појму из уобичајеног говора који је неким толико драг: раса. Ове разлике коинцидирају са другим разликама које су последица географске удаљености завичаја различитих људи. То је нормално, јер људи различитих раса у принципу имају претке из различитих области, са различитим условима средине. Географска удаљеност и различити услови средине тако резултују не само расним него и другим разликама међу људима. Те разлике могу бити у језику, религији, обичајима, темпераменту и систему вредности – разлике које обично зовемо културолошким. Јасно је да постоји извесна корелација између расних и културолошких разлика која постоји због истоветног узрока – географског размештаја.

Међутим, дужим боравком, током више генерација на истом поднебљу, ове разлике се смањују у мери које то социјални услови дозвољавају. Дужим боравком долази и до мешања различитих раса (које, видесмо, ништа биолошки не спречава), па се и ту могу губити разлике – осим ако међуљудски односи то спречавају.

До сада смо видели рационалне разлоге зашто „биолошке разлике“ међу људима не могу бити пресудне. Међутим, људи се могу понашати ирационално, па је потребна и емпиријска анализа. Ако је став да су „биолошке разлике“ непремостиве тачан, ако баш никада људи различитих боја коже нису могли заједно, то је онда једноставно тако. Мало је вероватно да ће онда моћи заједно и у будућности.

Међутим, историја нам говори да није тако. У принципу, кад год је било међурасних сукоба они су се сводили на два узрока:

- 1) културолошке разлике између различитих група, иначе различитих раса, су такође непремостиве
- 2) сукоби су узроковани дугогодишњом репресијом која је имала за разлог искључиво расу.

Само је ово друго типичан случај међурасних сукоба. Културолошке разлике, међутим, често могу бити помешани са расним – то је начин на који неки тумаче сукоб Европе (Запада) и ислама. Тако би неки Србин могао да расно мрзи Турке („Азијате“) због окупације од пет стотина година и њених последица. Али нису ли турски опресори најчешће били људи исте расе?! Највећи број „Турака“ који су овде чинили зулуме заправо су били потурице које су делили исте претке са потлаченим становништвом. Религија је оно што је правило разлику, и све последице које са собом то носи.

У другом случају, у случају културе дуге расне дискриминације и сукоба, испада да је дискриминација нешто што само себе оправдава. Пошто смо дуго некога угњетавали, држимо га и даље „под цокулом“, немојмо му давати приступ оружју и гласачкој кутији – јер то би се могло окренути против нас. И овакво гледање је тачно. Али важи само за оне опресоре који су тако створили себи „наслеђе белог човека“ (истоимени филм са Траволтом у главној улози се препоручује свим младим расистима, американофилима и осталим заговорницима супремације западне културе).

Постоје примери у којима су људи различитих раса, и различитих култура из којих су потекли, стварали амалгаме који нису резултирали сталним унутрашњим сукобима, већ културама које су цветале стотинама година. Дискутабилно је колико је то било случај са старим Египтом. Расно мешање у оквиру једне културе имамо и у Индији, мада је системом каста и варни покушано да се оно спречи. Сама индијска култура је спој аријевског и

домородачког дравидског (црначког) елемента – што се јасно види већ у Упанишадама, док су Веде ипак много више израз ранијих чисто аријевских традиција.

Можда најпознатији пример је онај настао хеленизмом – није ли Александар Македонски чак терао своје официре да узимају жене из Азије!? Овде није само синкретизам различитих раса, него и већ сасвим формираних култура – типичан пример је грчко-будистичка Бактрија, данашњи Авганистан, на кога су донедавно подсећале Буде из Бамијана. Данашња Латинска Америка углавном је простор без већих чисто расних сукоба, чак се сви ови „латиноси“ сматрају једном расом (у очима белих расиста и ксенофоба), без обзира на очигледне „биолошке разлике“ међу њима. Није ли овде језик преузео улогу „расе“?!?

Најзад, један пример успешног расног мешања наводи можда најпознатији расиста на свету – хер Адолф Хитлер. У свом капиталном делу Мајн Кампф он, следећи тумачења „нордијске“ историјске школе, говори о државама које су у Русији основали германски освајачи међу словенском „нижом расом“. С обзиром на то да су по њему Германи и Словени очигледно различите „расе“, ево типичног примера „расног мешања“, односно премешавања „биолошких разлика“ (наравно, под условом да те сомнабулне теорије прихватимо као тачне). То што су неке Германи и Словени иста „раса“ може да значи само једно: *различите „расе“ су више производ људског говора него неке биологије*. Неки чак тврде да различите расе и не постоје.

п.с. Када се гуглује појам „biological difference“, добијамо углавном поготке који се односе на биолошке разлике мушкараца и жена. То ме подсећа на афоризам Љубе Мољца: „Потичем из мешовитог брака, отац ми је мушко, мајка женско.“ Можда би неким биолошким чистунцима и ове разлике говориле да је мешање немогуће?!?

* * *

У полемици са онима који тврде да су расне („биолошке“) разлике непремостиве кренуо сам баш од биолошких појмова. Видело се да биолошки ништа не спречава расно мешање, те да је оно самим тим природно (наравно, не постоји ништа што би преферирало такво мешање или став да се оно наметне). Настављам том линијом. Расисти користе „биолошке“ аргументе, па да видимо шта биологија сама по себи говори. Прихватам само две биолошке категорије:

- 1) породица
- 2) цела врста.

Све остало се може свести на облике идентитета људи (рецимо нацију). Индивидуалне разлике се могу посматрати статистички, и као нешто што се временом мења.

Породица намеће ограничење у мешању генетског материјала. Иако је укрштање у оквиру једне породице могуће, оно је далеко од препоручљивог, што многи дефекти говоре. Није случајно инцест табу још код најпримитивнијих племена. Више врсте сисара на неки начин такође спречавају овакво укрштање. Најзад, природна је тежња, од настанка развијенијег живота, да се генетски материјал што више укршта. Да то нема својих предности још увек би се размножавали простом ћелијском деобом, што је као једноставније сигурно и економичније. У вези са овом темом треба се подсетити да су људске заједнице које су инсистирале на чистоти која се постиже избегавањем мешања са другима долазиле до нивоа укрштања равном инцесту (а неки су чак њему и отворено прибежавали да би се „лоза очувала“). Фараонске лозе, Спартанци, у извесној мери Јевреји – осетили су последице недостатка мешања генетског материјала, односно његовог укрштања међу ближим и даљим сродницима.

Ако је породица база, цела једна врста је коначно исходите. У оквиру врсте се и људи размножавају. Свако тежи да продужи и рашири свој генетски материјал. При томе неће га укрстити са било ким, односно постоји нешто што се преферира. Било који сексолог ће рећи како нису случајно баш одређене карактеристике жена и мушкараца пожељне за привлачење партнера. Оне указују на то да ће потомство бити здраво, па и да ће наследити одређене особине које омогућавају бољи положај. То све омогућава даље ширење својих гена, кроз генерације.

*Особине које омогућавају бољи положај, су занимљиве код људи. То су они „екстерни атрибути“, статуса и моћи. То је пре свега богатство. Тако гледано, логично је да заснивају породице парови сличног имовинског и статусног стања. *Пара на пару иде*, рекао би народ. Али то није обавезно тако. Што би рекао Панонски Говнар „то не пита памет, него срце“. Али „срце“, односно унутрашњи осећај није баш тако биолошки ирационално, како би неко помислио. На нивоу хормона и фермената постоји читав један механизам препознавања пожељног партнера, оно што се назива „хемија“ често је стварно последица хемије. Тако се бира партнер без неког рационалног објашњења доступног вишим слојевима свести. *При свему овоме, не постоји никакво ограничење за склоности према припадницима других варијетета, односно расе. И ту може да проради „хемија“, као и између припадника исте расе. Да није тако, расисти не би имали проблем о којем ће причати. Не би измишљали како је „вештачко“ мешање између људи.**

Прича са сличним имовинским статусом има још једну последицу. Делује да је оптимална стратегија да богаташи буду са богаташицама. Међутим, често и парови из различитих структура могу имати будућност, ако се преброде сва наметнута или психолошка ограничења. Такви парови могу бити и прихваћени у широј породици и окружењу. Овде се нешто губи (јер богатство се не умножава на тај начин), али се вероватно нешто и добија. Иначе таква веза не би опстајала.

С тим у вези занимљив је предлог да се нежењама из Србије понуде невесте из Вијетнама или Индије. Узгред, ово није „вештачки“, нити наметање, јер нико их не би терао да се жене. Тиме би се нешто изгубило – њихова деца би изгледала нешто другачије. Али нешто би се и добило – сам опстанак. Ти људи немају овде с ким да се ожене. Рускиње се обично сматрају пожељним удавачама, али и оне већ слабо рађају децу. Уосталом, ако не дођу овде, удаће се негде у Русији, зашто браћи Русима да одузимамо жене?! Жене далекоисточних народа су патријархално васпитане, спремне да рађају, а не да јуре каријеру. Ту може бити доста деце, и та деца ће бити Срби, јер ће одрасти међу Србима, и делити вредности и начин живота ове земље.

Видели смо да биолошки нема неких битних разлика између људи различите боје коже. Статистички може бити разлика између њих, али то је небитно док је реч о припадницима исте врсте које се могу мешати. Најзад, свако себи бира пара.

Како стоји ствар са идентитетом? И овде је раса крајње условна категорија. Сиријци, Иранци и Турци су сличнији белцима него било којој другој групацији, па ће ретко који бели расиста да их сматра својима. Зато што су то људи другачије културе. Шта је са Латинском Америком, где је бар трећина чисте беле расе. Није ли свако коме је шпански матерњи кад оде у *Estados Unidos* обичан „хиспанос“ у очима белих расиста и ксенофоба?! Осим оних најбогатијих који су се дистанцирали од свог народа. Које су расе Јевреји, ако не беле?!?

И овде људи реагују према идентитету, где су културолошке разлике често битније од „биолошких“. Неком жешћем православцу сигурно ће бити „ближи“ православца из Еритреје него бели католик или муслиман. Зашто онда ја не бих имао право на своје „препознавање“, а знате какви су моји ставови спрам глобалне геополитике.

Јуче рече на „Пирамиди“ Меџик Ћира како су нас довели на ниво између Курда и Аборицина. Зна се ко нас је тамо довео, и ко нас и даље тамо држи. Са тим сазнањем зна се на чијој су страни моје симпатије. На страни оних који су од истих страдали као и ја. Заболе

ме што ми је неки Немац „биолошки“ ближи од неког Африканца, кад ме Африканац није бомбардовао, а овај Шваба јесте!

* * *

Постоји само један разлог због којег би се мешање људи различитих раса, условно речено, могло назвати "вештачки изазваним". *У природи су разни варијетети у оквиру исте врсте географски изоловани.* То је једино што их "брани", пошто видесмо да биолошки ништа на спречава укрштање.

Међутим, високо развијене цивилизације људи, позне цивилизације које иначе улазе у фазу декаденције, шаљу далеко своје људе и привлаче људе из још већих даљина. Сетимо се Александрије или Рима са почетка наше ере. Нешто слично било је и у Константинопољу и Багдаду. На улицама тих градова стварно је било људи свих или скоро свих раса. Долазило је и до мешања људи различитих нација, култура, обичаја, религија и наравно - раса.

Фаустовска култура која се поклопила са већим делом беле расе (па је изједначавање ова два постало уобичајено), отишла је корак даље. У својој незајажљивој глади за бескрајем, освајањима и богатствима успели су почетком XX века да први пут у историји прекрију практично целу планету доменом једне цивилизације. Од самих колонијалних метропола до полуколонијалних "држава" све је било западна цивилизација или њени полуробови. То је та глобализација о којој се говори и њена природна последица је мешање људи "различите крви". *Јер једном када се нађу на истом простору мешање разних варијетета исте врсте ништа у природи не спречава.*

Мешање је почело у колонијама, а наставило се у метрополама и доминионима беле расе када су им постали потребни јефтине радници или припадници елите поробљених народа које су користили за своје потребе. Вештачки су били покушаји типа апартхејда да се то мешање (на истом географском простору) спречи. И ти покушаји нису дугорочно опстали.

Ако бела раса заиста нестане једнога дана, она ће сама себи бити гробар. Сами су довели до мешања својим освајањима и коришћењем туђег рада. Нису их на то натерали ни црни ни жути. Узгред, они јудео-масони који се доста помињу само су вешто опортунистички искористили прилику која им се пружила. За проблеме беле расе криви су сами белци, и они су природна последица онога што су сами започели.

Иван Вукадиновић
Јул 2008.